

**Comunicatul lui Davide Prospero,
președinte interimar al Fraternității Comunione e Liberazione,
către mișcarea Comunione e Liberazione
Prin videoconferință de la Milano, 29 noiembrie 2021**

Cântece:

- *Canzone dell'ideale (Parsifal)*
- *La strada*

Bunăseara, tuturor! Înainte de toate, vă mulțumesc că v-ați conectat în această seară, deși ați fost anunțați cu foarte puțin timp înainte. Vă mulțumesc și pentru răbdarea cu care ați așteptat o clarificare cu privire la perspectivele referitoare la conducerea mișcării noastre, după ce ați primit vestea demisiei lui don Julián.

Vă asigur că această mulțumire adresată fiecăruia dintre voi nu este formală. Sunt profund convins că atitudinea plină de respect, plină de pozitivitate și de speranță pe care am văzut că o trăiți foarte mulți dintre voi în aceste săptămâni, este o consecință prețioasă a educației către credință pe care am primit-o în această companie.

Am cântat «E frumos drumul pentru cel care merge ...» (C. Chieffo, «La strada», în *Canti*, Società Cooperativa Editoriale Nuovo Mondo, Milano 2014, p. 241). Să continuăm, așadar, drumul nostru fără să ne oprim: drumul e frumos și sigur, nu trebuie să ne fie frică de nimic pentru că, spune Domnul, «voi fi cu tine, Eu mi-am pus o mână pe inima ta» (C. Chieffo, «Canzone dell'ideale (Parsifal)», în *Canti*, op. cit., p. 223-224). Mi-a fost imediat clar acest lucru din toa de mesaje și scrisori cu care a plouat în acest weekend, ca răspuns la scrisoarea pe care v-am scris-o sâmbătă seara. Deja aceasta e prima mărturie că suntem pe drum. Și că suntem pe drum împreună. Chiar vă mulțumesc!

V-am propus o scurtă întâlnire ca să împărtășesc cu voi deciziile care se referă la viața mișcării în acest pasaj delicat al istoriei noastre.

Vă împărtășesc, de asemeni, rezultatele colocviului avut cu cardinalul Kevin Farrell, Prefect al Dicasterului pentru Laici, Familie și Viață, care a avut loc joia trecută, 25 noiembrie, reamintind pe scurt conținutul scrisorii pe care v-am scris-o sâmbătă.

Înainte de toate, Prefectul a confirmat că, în caz de demisie a Președintelui, în conformitate cu art. 19 al Statutului Fraternității noastre, Vicepreședintele îi preia deplin rolul. Cardinalul mi-a recunoscut așadar deplinătatea drepturilor aferente rolului de Președinte, specificând că este vorba despre un mandat *ad interim*, care se va încheia în momentul în care vor avea loc alegerile noului Președinte al Fraternității, după cum prevede Decretul general emis de către Dicaster la data de 11 iunie 2021. Prefectul a precizat de asemeni că, în consecința acestui Decret, intrat în vigoare începând cu data de 11 septembrie, Diaconia Centrală, cu actuala ei componență, nu va putea avansa cu alegerile unui nou Președinte și a adăugat că acest lucru nu se va putea întâmpla în mod rezonabil înainte de scurgerea a cel puțin douăsprezece luni de la data de începere a mandatului meu. Acest timp va fi, de fapt, necesar pentru pregătirea noilor alegeri, în funcție de pașii pe care acum îi voi menționa pe scurt.

Așa cum v-am scris, primul act al acestei pregătiri va consta în aprobarea unui nou Statut. Procesul de revizuire a statutului va trebui să prevadă inclusiv consultări în interiorul Fraternității. Scopul acestor consultări este acela de a face în așa fel încât noile norme să reflecte în modul cel mai adecvat posibil originalitatea carismei noastre și deci identitatea specifică a Fraternității CL în interiorul Bisericii.

În acest scop voi numi în scurt timp o Comisie, care va avea un rol consultativ față de Diaconia Centrală a Fraternității. Voi comunica în cel mai scurt timp componența Comisiei. Oricine dorește, poate, așadar, să ofere propria contribuție Comisiei. Textul Statutului Fraternității actualmente în vigoare e disponibil pe site-ul rezervat celor înscriși.

În timpul dialogului nostru, i-am arătat Prefectului dorința noastră de a duce înainte această muncă în strânsă colaborare cu Dicasterul, verificând periodic stadiul de elaborare a documentului ce va trebui supus aprobării finale. Cardinalul Farrell, care s-a arătat foarte primitiv și cordial, și-a confirmat în mod patern disponibilitatea de a ne însoți în această muncă, inclusiv prin intermediul colegilor săi.

Odată ce va fi încheiat procesul, vom fi în stare, la momentul respectiv, să desfășurăm alegerile responsabililor locali și regionali, să formăm o nouă Diaconie și, în sfârșit, să desemnăm un nou Președinte al Fraternității. Îmi permit să spun că ceea ce ne așteaptă este, pentru noi, o experiență foarte nouă. Așa că va trebui să ne luăm timpul necesar pentru a dobândi o familiaritate adecvată cu instrumentele juridice care vor fi elaborate de Diaconie. Pentru a ne pregăti, va fi necesar să devenim conștienți de semnificația pe care Biserica i-o atribuie dreptului în experiența comuniunii. Știm foarte bine că nu din drept se naște viața și că nu e suficient să mizăm pe mecanismele electorale pentru a cultiva continuitatea și vitalitatea mișcării. Cu toate acestea, nu trebuie să simțim aceste aspecte ale vieții noastre comunitare ca fiind irelevante sau de-a dreptul în contradicție cu natura carismatică a experienței noastre. Ne-a mărturisit-o don Giussani, care a fost primul care a dorit să introducă metoda alegerilor în Statutul Fraternității aprobat de Sfântul Scaun în 1982. Trebuie, așadar, să le considerăm tot mai mult pentru ceea ce sunt și să ne folosim de ele ca de niște instrumente de protecție a libertății și de valorizare a experienței noastre de Fraternitate. E un pas în plus de maturitate ceea ce ne cere Biserica: să-l trăim așadar ca ocazie de creștere a ceea ce Carrón a numit «autoconștiința» noastră «eclezială». (J. Carrón, «Scrisoare de demisie», 15 noiembrie 2021, *clonline.org*).

Dacă fiecare dintre noi își va da disponibilitatea pentru acest drum, vom putea ajunge la momentul alegerilor conștienți și senini, printr-o confruntare fraternă între noi cu privire la chestiunile fundamentale care privesc viața Fraternității noastre.

Închei astfel această introducere obligatorie, în care am încercat să vă expun în modul cel mai simplu și precis cu putință latura mai tehnică a solicitărilor pe care Biserica ni le face în acest moment. Dialogul meu cu Prefectul nu s-a limitat însă la aceste teme. Din contră, am avut ocazia să împărtășesc cu el aspectele culminante ale vieții mișcării, unele dintre ele îi erau necunoscute. A fost o întâlnire cordială și sinceră, în care Cardinalul și-a manifestat de mai multe ori stima personală față de mișcarea noastră, precum și stima Sfântului Părinte.

Prefectul a conchis colocviul invitându-mă să nu consider această perioadă ca și cum ar fi vorba despre o paranteză și sfătuindu-mă să fiu atent ca viața Fraternității și activitățile ei să nu fie suspendate, pentru a asigura nouă, tuturor, o propunere educativă clară. Așa cum am promis în scrisoare, vreau deci să vă prezint acum considerațiile pe care le consider mai importante în acest moment.

Mulțumiri aduse lui Julián Carrón

Înainte de orice altă observație, aș vrea să exprim recunoștința mea față de Julián Carrón. Ultima sa scrisoare a fost pentru mine un gest de adevăr oferit libertății noastre, pentru a ne determina să ne asumăm «în primă persoană responsabilitatea carismei» (J. Carrón, «Scrisoare de demisie», cit.). În acești ani am avut privilegiul de a lucra în raport strâns cu el, participând la sute de ședințe și întâlniri împreună cu el sau în locul lui, vizitând împreună comunități din întreaga lume, oferindu-i contribuția mea prin judecarea situațiilor și a problemelor pe care le-am avut de abordat.

Am traversat împreună fazele cele mai critice ale istoriei noastre recente și ne-am ajutat s-o facem, împreună cu ceilalți responsabili.

Julián a muncit în acești ani cu pasiune ca să ne ofere constant un cuvânt care să ne ajute să abordăm provocările vremurilor în care trăim. Vorbind mișcării și trăind-o cu noi, ne-a rechemat neostenit la evenimentul care ne-a unit drumurile: întâlnirea cu Cristos cel viu, aici și acum, întâlnire posibilă datorită farmecului persoanei lui don Giussani, tată și maestru, a cărui sfințenie sperăm ca Biserica s-o poată recunoaște în curând. La fel de neobosit, Julián ne-a condus spre împlinirea unei munci personale, asupra propriului eu, încercând să favorizeze pentru fiecare dintre noi un itinerar de maturizare a credinței noastre, pe care suntem chemați să-l înțelegem tot mai mult ca adeziune liberă și convinsă la Cristos și la Biserică.

Pentru toate astea, împreună cu voi și în numele vostru, vreau deci să-i mulțumesc.

O chemare la responsabilitate

Ajung acum la partea centrală a intervenției mele, pe care o articulez în două puncte. Le-am intitulat astfel: *O chemare la responsabilitate* și *Comuniunea ca criteriu de conducere*.

Fraza centrală a scrisorii cu care Julián ne-a comunicat demisia sa ne pune pe toți în discuție. «Asta», susține Julián după ce a menționat motivația demisiei sale, «va face pe fiecare să își asume în primă persoană responsabilitatea carismei» (J. Carrón, «Scrisoare de demisie», cit.).

E foarte important să facem ca această invitație să devină a noastră în fața lui Dumnezeu, care a generat în Biserică sa persoana lui don Giussani, și în fața Bisericii, căreia fiecare dar carismatic îi este încredințat în cele din urmă și al cărei garant este. Știu că sunteți conștienți, inclusiv pentru că foarte mulți dintre voi, zilele astea, mi-ați cerut să fiți ajutați să aprofundați semnificația acelei fraze a lui Julián.

În acest spirit, aș vrea să precizez trei modalități de a trăi responsabilitatea personală care ne este cerută, pentru a contribui în mod concret la acest pasaj important.

Înainte de toate, fiecare dintre noi e responsabil de sine însuși și de fidelitatea sa personală față de darul primit. Am studiat la Școala de comunitate, aprofundând invitația irevocabilă a lui don Giussani: «Fiecare are responsabilitatea carismei întâlnite. Fiecare este cauza declinului sau a înfloririi carismei, este un teren în care carisma se risipește sau dă roade. Conștientizarea responsabilității pentru fiecare este foarte gravă ca urgență, ca loialitate și ca fidelitate. A nesocoti sau a diminua această responsabilitate înseamnă a nesocoti o intensitate de incidență pe care istoria carismei noastre o are asupra Bisericii lui Dumnezeu și asupra societății» (*Generând urme în istoria lumii*, Fraternità di Comunione e Liberazione, 2019, p. 101). Fiecare dintre noi e, deci, în primul rând chemat să intensifice angajamentul său de adeziune la Cristos în viața cotidiană. Putem s-o facem continuând să luăm în serios propunerea educativă pe care ne-o face mișcarea în toate dimensiunile. În mod deosebit, subliniez munca asupra textelor Școlii de comunitate; contribuția la viața comunității căreia îi aparținem, pornind de la propriul grup de Fraternitate; fidelitatea față de fondul comun, ca gest de participare la nevoile întregului nostru corp și ca educație pentru a concepe tot ceea ce avem în funcție de misiunea Bisericii; și, în sfârșit, caritativa.

Poate unii trăiesc cu teamă și cu o oarecare confuzie schimbările care urmează să vină. Nu trebuie să ne scandalizăm de aceste sentimente. Să ne ajutăm să răspundem circumstanței, adică să folosim bine timpul care ne este dat, zi după zi, să facem să rodească harul cu care Dumnezeu ne-a salvat viața, în bucurie și în recunoștință pentru tot ceea ce am primit în acești ani.

În al doilea rând, fiecare dintre noi este responsabil de unitatea mișcării. Simt nevoia să insist mai mult asupra acestui punct, pe care îl consider, în acest moment, ca fiind cel mai decisiv.

Ce anume am întrezărit când am întâlnit mișcarea? Ce anume ne-a fascinat la această întâlnire, atât de mult încât să ne smulgă din indiferența noastră și să ne determine să urmăm această companie? A fost un anunț, anunțul că viața, viața noastră așa cum este, are o semnificație, un

destin bun. Un anunț care a generat în noi un presentiment al adevărului. Și acest anunț, anunțul unei semnificații care aduce cu sine certitudinea unui destin bun, i s-a arătat inimii noastre în forma unei prietenii. O prietenie plină de afecțiune pentru viața noastră, pentru nevoile fundamentale ale umanității noastre. O prietenie care, așa cum obișnuia să spună don Giussani, este «companie îndrumată spre Destin» (*Generând urme în istoria lumii*, op. cit., p. 65). Și noi știm că Destinul nu mai este doar portul final al existenței noastre, ci e un Dumnezeu care merge alături de noi chiar de pe-acum. Cuvântul s-a făcut trup și a devenit companie, prietenie pentru om, pentru mine, pentru tine, prin marea companie a Bisericii și a mișcării.

Întâlnirea care ne-a adus împreună a generat între noi o unitate foarte profundă. De aceea noi simțim nevoia stimei celor care sunt pe același drum cu noi. Și ne mirăm atunci când altcineva întâlnește aceeași istorie pe care o simțim a noastră – cum s-a întâmplat recent cu prietenul nostru spaniol Mike Azurmendi –. De aceea ne regăsim adesea, dintr-o dată, uniți de același mod de a judeca lucrurile. Pe de altă parte, e semnul profunzimii legăturii noastre reciproce chiar și suferința celor care se simt marginalizați și judecați de alții, așa cum din păcate s-a întâmplat și se întâmplă încă printre noi. Să nu ni se întâmple ca ceea ce ne-a unit, carisma, să devină un pretext care să ne despartă! Apartenența noastră reciprocă este binele cel mai prețios pe care-l avem, fiindcă în ea toate celelalte daruri ne sunt date și conservate. Avem așadar sarcina de a-o proteja și de a-o alimenta, căutând împreună acel adevăr pe care don Giussani ne-a învățat să-l iubim mai mult decât pe noi înșine, adică mai mult decât atașamentul față de părerile noastre și proiectele noastre.

În acest scop, există un text cunoscut de mulți, intitulat «Sacrificiul cel mai mare este a-ți da viața pentru lucrarea Altuia», în care, chiar la început, don Giussani spune: «Într-unul din imnurile de la laude cântăm: „La adunarea noastră plină de concordie un Oaspete nou să se alătore”. Concordie: numai o unitate a poporului poate fi adevăratul subiect protagonist al istoriei. Cuvântul concordie are o valoare metafizică, ontologică și o valoare etică, morală». Și imediat explică: «Valoarea metafizică și ontologică a concordiei noastre rezidă în profunzimea pe care unitatea noastră o preia de la marea prezență a lui Cristos, care este unicul lucru pe care noi îl știm. Noi suntem atât de binecuvântați de har, [...] încât oricine am fi și oricum am fi, putem în mod sincer, cu naivitate să repetăm că nu cunoaștem altceva decât pe Cristos. De fapt, concordia noastră nu știe altceva decât Cristos. Din această valoare ontologică a companiei țâșnește valoarea sa morală: e rodul unei libertăți. Concordia noastră e rodul libertății» (*L'avvenimento cristiano* [Evenimentul creștin, n. tr.], Bur, Milano 2003, p. 65).

E foarte frumos acest cuvânt: concordie. Concordie înseamnă a avea o singură inimă. Noi am fost transformați într-un unic lucru de către Cristos; și numai privindu-l pe El ne regăsim unitatea, numai afirmând prezența lui Cristos ca unic lucru de care suntem cu adevărat atașați. Ce anume, de fapt, avem mai prețios de asta? Responsabilitatea noastră pentru unitatea mișcării se joacă mai ales în acest act de libertate. Responsabilitatea carismei și responsabilitatea pentru unitatea mișcării sunt, deci, foarte strâns legate una de alta. În același text Giussani spune, de fapt: «Esența carismei noastre se poate sintetiza în două aspecte: – înainte de toate, anunțul că Dumnezeu a devenit om (uimirea și entuziasmul pentru acest lucru); – în al doilea rând, afirmația că acest om e prezent într-un „semn” de concordie, de comuniune, de unitate a comunității, de unitate a poporului» (*L'avvenimento cristiano*, op. cit., p. 67).

Să evităm așadar, pe cât posibil, criticile sterile sau condamnările reciproce; când e necesar să vorbim despre alții, s-o facem cu respectul care se naște din conștiința că Cristos i-a ales și i-a chemat împreună cu noi. În privința responsabilității particulare ce mi-a fost încredințată mie, așa cum v-am scris, îmi doresc să-i ascult pe toți și ca toți să se simtă ascultați.

În al treilea rând, pentru a ne asuma responsabilitatea carismei trebuie să cultivăm în noi și între noi o atitudine de încredere față de Biserică și autoritatea ei. Don Giussani ne-a învățat că, prin oamenii cărora le este încredințată conducerea Bisericii, noi ascultăm de Dumnezeu însuși.

Apartenența la mișcare este modul prin care Dumnezeu ne-a chemat să-i aparținem Bisericii. Obediența față de Biserică, chiar și atunci când suferim, este deci singura cale pe care o cunoaștem pentru a fi cu adevărat fideli față de istoria deosebită pe care am întâlnit-o.

În ceea ce mă privește, așa cum am menționat mai devreme, împreună cu ceilalți membri ai Diaconiei, îmi doresc să intensificăm dialogul cu Dicasterul pentru Laici, Familie și Viață, pentru a da curs solicitărilor pe care ni le-a făcut Sfântul Părinte. Fiecare dintre voi ne poate susține în această muncă în modalitățile menționate la început, dar mai ales alimentând în sine însuși o atitudine de respect față de cei pe care Biserica ni-i indică precum puncte de referință, pline de autoritate. Și în acest caz, vă invit să evităm între noi discursuri pur reactive și superficiale care nu ajută pe nimeni. Nu trebuie să ne temem că, în confruntarea cu autoritatea Bisericii originalitatea chipului nostru ar putea fi diminuată.

Comuniunea ca criteriu de conducere

Când i-am comunicat cardinalului Farrell disponibilitatea mea de a-mi asuma responsabilitatea care mi se cerea, eram foarte conștient că momentul pe care îl traversăm este delicat.

În acest sens, vreau să repet și în această seară ceea ce v-am scris sâmbăta trecută. Am acceptat rolul pe care-l dețin ca act de obediență față de Sfântul Părinte; și singurul meu interes este acela de a sluji mișcarea și viața fiecăruia dintre voi, pentru perioada care mi-a fost alocată, încercând, înainte de toate, să duc la bun sfârșit concordanțele pe care ni le cere Dicasterul.

Mai specific, în trăirea responsabilității mele doresc să mă încredințez prieteniei și colaborării cu unii dintre voi, ca să mă ajute în mod deosebit. Mă gândesc în primul rând la actualii membri ai Diaconiei Centrale a Fraternității. Mă gândesc apoi la persoanele competente și cu autoritate care, slavă Domnului, sunt numeroase printre noi. Mă gândesc, în fine, la numeroasele persoane pe care le stimez și pe care le-am cunoscut anii aceștia vizitând multe comunități din Italia și din afara Italiei.

Dincolo de asta, doresc de asemeni să împărtășesc o privire unitară cu cei care conduc alte realități care se raportează la carisma lui don Giussani, unele dintre ele, printre altele, sunt inclusiv reprezentate în Diaconia Fraternității CL, valorizând astfel polifonia diferitelor expresii ale mării noastre companii. În mod deosebit, *Memores Domini*-i care, în acest moment sunt conduși – după cum știți – de Monseniorul Filippo Santoro în calitate de Delegat special al papei Francisc; doresc să lucrez în acord cu el și cu cei pe care îi va indica. Mă refer apoi la Fraternitatea San Giuseppe [Sfântul Iosif, n. tr.], care s-ar putea spune că este o coastă a însăși Fraternității CL și cuprinde multe persoane care trăiesc o mărturie pe cât de umilă pe, atât de prețioasă în comunitățile noastre; mă gândesc la Surorile de Caritate Asumpționiste, pe care în mod familiar le numim „Surioare” și care trăiesc o vocație de proximitate față de cei aflați în suferință, față de cei marginalizați, vocație care a fost mereu o mărturie pentru noi toți; mă gândesc la călugării benedictini de la Cascinazza, pe care don Giussani i-a privit mereu ca fiind inima contemplativă a mișcării, fiindcă de rugăciunea lor, în mod silențios, tot poporul nostru este susținut; mă refer la Fraternitatea și Misionarele San Carlo Borromeo, care trăiesc vocația lor misionară în preoție și în consacrare, vestindu-l pe Cristos în toată lumea potrivit carismei noastre. În sfârșit, nu vreau să uit de Vitorchiano, cu toate fundațiile sale, știind bine că aceste mănăstiri sunt locuri de referință pentru multe persoane din mișcare și că numeroase sunt călugărițele a căror vocație s-a maturizat tocmai în comunitățile noastre.

În fața tuturor acestor realități eu trăiesc, și aș vrea ca toți să trăim, o stimă profundă. Cei care le aparțin au aflat în ele împlinirea întâlnirii cu mișcarea, în care au fost educați către credință. Răspunzând vocației lor, fiecare în forma sa specifică, acești prieteni ai noștri dau mărturie că sensul vieții este Cristos. Cei care, ca mine și ca majoritatea dintre noi, au fost chemați la căsătorie și trăiesc responsabilitățile lor familiale, pot afla un mare sprijin în apropierea față de persoanele care s-au dedicat lui Dumnezeu în aceste vocații specifice.

Printre acestea se află apoi preoții, diecezani sau călugări, care aparțin Fraternității CL și urmează mișcarea. Cu toții simțim cât de prețioasă este prezența lor în comunitățile noastre, mai ales într-o perioadă în care vocațiile sunt tot mai puține.

Unitatea mișcării și misiunea

În sfârșit, vreau să spun un cuvânt de încheiere cu privire la chemarea la misiune care e strâns legată de unitatea noastră ca popor.

Din poporul nostru s-au născut foarte multe opere educative și de caritate, organisme Non-profit și de sprijin, centre culturale și asociații care susțin viața familiilor, misiunea profesională a cadrelor didactice, a medicilor, a profesorilor și cercetătorilor universitari, profesioniști, antreprenori și alte categorii, angajamentul social și politic al celor care se dedică acestei arii. În toată această lume atât de diferită, își găsește expresia și concretetea dedicarea noastră liberă și gratuită pentru binele comun. Acesta este rodul a ceea ce s-ar putea considera a fi inima pulsantă a propunerii care ne este făcută prin întâlnirea cu mișcarea: educația. De aici se naște totul.

Poporul nostru e generos, a știut să construiască locuri în care eul confuz și rănit al oamenilor de astăzi să poată găsi acceptare, lumină și sprijin. Eu simt nevoia urgentă, azi mai mult ca niciodată, ca toate posibilele resurse și energii să fie puse în serviciul acestei creativități, care se naște din credința în care am fost educați. Le mulțumesc, deci, de pe acum tuturor celor care trăiesc sacrificiul cotidian care le este cerut pentru ca o nouă lume să poată deveni deja vizibilă în mijlocul contradicțiilor acestei lumi.

Ne așteaptă un sezon de creativitate și de misiune. Așa că să ne suflecăm mânecile și să ne punem pe treabă! Dumnezeu ne cheamă să trăim cu libertate și curaj într-o lume care așteaptă anunțul prezenței Sale. Și noi vom răspunde acestei chemări, dacă vom fi martori credibili ai frumuseții a ceea ce am întâlnit.

«Opera Fraternității», ne-a învățat don Giussani, «este dezvoltarea Mișcării în slujba Bisericii» (*Attraverso la compagnia dei credenti*, [Prin compania credincioșilor, n. tr.], Bur, Milano 2021, p. 78). Mișcarea și creșterea ei sunt deci lucrarea pe care Biserica o reîncredințează mâinilor noastre și în acest moment.

De aceea, odată terminată reluarea textelor de la Ziua de început de an și continuând munca pe textul *Generând urme în istoria lumii*, vă propun să recitim, în timpul lunii decembrie, scrisoarea pe care don Giussani a scris-o Fraternității în 22 februarie 2002, cu ocazia celei de-a XX-a aniversări a recunoașterii pontificale. Poate, într-adevăr, să ne fie de ajutor și în acest pasaj.

Biserica ne invită în următoarele luni la o muncă «încredințată mijlocirii deosebite a Servului lui Dumnezeu don Luigi Giussani», așa cum mi-a scris Prefectul în scrisoarea prin care mi-a confirmat mandatul. Momentul pe care-l trăim, continuă cardinalul Farrell, «cere o muncă inspirată de rugăciune, de reflecție, de împărtășire la diferitele nivele ale Mișcării». Așadar, vă cer să dedicăm un moment pe zi pentru a spune, individual sau cu alții, *Angelus* și *Imnul închinat Fecioarei* al lui Dante (foarte drag fondatorului nostru), cerând ca acest timp să fie util pentru a ilumina o cale sigură în fața noastră, care să ne facă să experimentăm îmbrățișarea Sfintei Mame Biserica, pentru a duce la bun sfârșit roadele drumului nostru în lume pentru «gloria umană a lui Cristos».

Salutându-ne, aș dori să spun împreună cu voi o rugăciune adresată sfântului Iosif; acesta e Anul special dedicat sfântului Iosif, căruia eu îi sunt foarte devotat, deci aș vrea să închei așa:

*Bucură-te, păzitor al Răscumpărătorului
și soț al Fecioarei Maria.*

*Ție ți l-a încredințat Dumnezeu pe Fiul său;
în tine Maria și-a pus toată încrederea;*

cu tine Cristos a devenit om.

*O, Sfinte Iosif, arată-te tată și pentru noi
și condu-ne pe drumul vieții.*

*Dobândește-ne har, milostivire și curaj
și apără-ne de orice rău. Amin.*

(Francisc, Scrisoare apostolică *Patris corde*, San Giovanni in Laterano, 8 decembrie 2020,
Solemnitatea Imaculatei Zămisliri a Preafericitei Fecioare Maria)

Veni Sancte Spiritus